

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121350396
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121350396.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom 811 07 Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Advokátska kancelária 811 07 Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: V. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom XXX XX C., T. slovenského gymnázia XXX/XX, prechodne bytom Z. XX, okres C., o zaplatenie 4.696,13 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 5Csp/61/2021 - 133 zo dňa 29.11.2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 5Csp/61/2021 - 133 zo dňa 29. 11. 2021 p
o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Revúca (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.696,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.696,13 eur od 02.11.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol o trovách konania a vyslovil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 4.696,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplätenej sumy 4.696,13 eur od 02.11.2018 do zaplatenia a povinnosť nahradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. úverového účtu 6183213021 a reg. číslo 000743511230117 zo dňa 23.01.2017 (ďalej aj „zmluva o úvere“) bol právnym predchodcom žalobcu žalovanej poskytnutý úver, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. V rozpore so zmluvnými dojednaniami žalovaná svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnila riadne a včas. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky. Nakoľko žalovaná napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatila, právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy a v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami, s článkom označeným „Podmienky požadovanej predčasnej splatnosti úveru (okamžitá splatnosť úveru) zo strany veriteľa“, vyhlásil ku dňu 15.10.2018 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru. Žalovaná v poskytnutej 7-

dňovej lehote od doručenia oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dlžnú sumu nezaplatila a voči právnomu predchodcovi žalobcu sa od 02.11.2018 dostala do omeškania.

1.2. Svoju aktívnu legitimáciu žalobca vyvodil z obsahu Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2020 a Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 04.12.2020 uzatvorenej medzi právnych predchodcom žalobcu, Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom v Bratislave, ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ako postupníkom, na základe ktorej bola pohľadávka postupcu voči žalovanej z titulu nesplateného úveru na základe úverovej zmluvy postúpená žalobcovi, o čom bola žalovaná upovedomená písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Žalobca si voči žalovanej uplatnil len časť postúpeného nároku a to nesplatenú dlžnú istinu úveru vo výške 4.696,13 eur spolu s príslušenstvom, ktorú sumu žalovaná žalobcovi napriek predžalobnej upomienke nezaplatila.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 497, § 261 ods. 6 písm. d/ zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.12.2017 (ďalej „Obchodný zákonník“), v spojení s ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, 53 ods. 1, 2, 3, a 9, § 517 ods. 1, 2, § 565 a § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 04.12.2018 (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“) a v nadväznosti na ustanovenia osobitnej právnej normy § 1 ods. 2 a § 2 písm. d/ a § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného ku dňu 31.05.2017 (ďalej „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, alebo len „ZoSÚ“).

1.4. Následne okresný súd podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej dôvodnosť. Súd prvej inštancie konštatoval spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy o úvere, keďže bola uzavretá medzi dodávateľom v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti právneho predchodcu žalobcu a žalovanou ako spotrebiteľom, ktorá pri jej uzavieraní a plnení nekonala v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd mal na základe predložených listinných dôkazov, najmä výpisu z úverového účtu žalovanej a potvrdenia právneho predchodcu žalobcu o zadaní platby preukázané, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol žalovanej dňa 23.01.2017 poskytnutý úver vo výške 5.200,- eur, s možnosťou voliteľnej služby vo forme zvýhodnenej ročnej úrokovej sadzby vo fixnej výške 9,70 % ročne (resp. vo výške 11,70 ročne bez zľavy), ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť celkovo v 96 mesačných anuitných splátkach po 82,29 eur, z toho mesačná splátka dohodnutého poistného vo výške 4,21 eur, s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 23.01.2025. Súd prvej inštancie, reagujúc na procesnú obranu žalovanej, vyhodnotil, že zmluva o úvere obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti úverovej zmluvy a zároveň obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

1.5. Vo vzťahu k námietkam žalovanej, pokiaľ ide o absenciu dvoch obligatórnych náležitostí v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. „celkovú výšku úveru...“, a tiež v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) (žalovanou nesprávne označovanou ako písm. j), t.j. „...podmienky ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby...“, súd prvej inštancie konštatoval, že údaj o celkovej výške úveru v predmetnej úverovej zmluve neabsentuje, keďže celková výška úveru je v zmluve uvedená správne. Tvrdenie žalovanej, že jej bol poskytnutý úver iba vo výške 5.096,- eur a nie vo výške 5.200,- eur bolo vyvrátené jednak výpisom z úverového účtu žalovanej a jednak potvrdením právneho predchodcu žalobcu o zadaní urgentnej platby dňa 23.01.2017 v čase o 08:44:43 hod. v prospech účtu žalovanej v sume 5.200,- eur, ktorými listinnými dôkazmi mal súd preukázané, že žalovanej bol dňa 23.01.2017 na ňou označený účet poskytnutý úver v sume 5.200,- eur. Výpisom z úverového účtu žalovanej a potvrdením o zadaní štandardnej platby žalovanou, datovaným dňa 23.01.2017 v čase 08:45:03 hod. na sumu 104,- eur, mal súd zároveň preukázané, že žalovaná dňa 23.01.2017 uhradila právnomu predchodcovi žalobcu poplatok za poskytnutie úveru v sume 104,- eur.

1.6. Pokiaľ ide o námietku žalovanej o absencii ďalšej obligatórnej náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie vyslovil, že podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny, ako aj rôzne podmienky uplatnenia rôznych úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru, sú v predmetnej úverovej zmluve riadne uvedené vrátane peňažného vyjadrenia celkových nákladov žalovanej, ako dlžníka a to v rámci základných podmienok predmetnej zmluvy na stranách 2 až 4, keďže v zmysle dohodnutých

zmluvných podmienok bola žalovanej poskytnutá voliteľná služba vo forme zľavy z úrokovej sadzby vo výške 2 % ročne, t.j. úroková sadzba vo výške 9,70 % ročne, resp. bez zľavy z voliteľnej služby, vo výške 11,70 % ročne.

1.7. Taktiež súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú ďalšiu procesnú obranu žalovanej, namietajúcu nedostatočné skúmanie bonity dlžníka veriteľom. Súd mal za to, že pri individuálnej predzmluvnej procedúre právny predchodca žalobcu pri skúmaní bonity žalovanej postupoval s odbornou starostlivosťou v rozsahu predpokladanom ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, účinnom v čase uzavretia zmluvy a informácie o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovanej vyhodnotil racionálne a ekonomicky. Postup veriteľa pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať požadovaný úver zodpovedal údajom, ktoré mal veriteľ k dispozícii z databázy o úverových záväzkoch zo spoločného registra bankových informácií prevádzkovaného Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o., taktiež aj z overeného príjmu žalovanej na základe ňou predložených listinných dôkazov a aj informácií samotnej žalovanej, ktoré mala pravdivo poskytnúť pri samotnej individuálnej predzmluvnej procedúre. Nebolo sporné, že pokiaľ ide o rodinné pomery, žalovaná uviedla, že je rozvedená, bez vyživovacích povinností, bez akýchkoľvek záväzkov s výnimkou úhrady paušálu za mobilný telefón, s mesačným príjmom 364,85 eur. Finančná analýza právneho predchodcu žalobcu, platná v čase skúmania bonity žalovanej, bola podľa názoru okresného súdu vyhovujúca pre poskytnutie úveru vo výške 5.200,- eur, na 8 rokov, s mesačnou splátkou 82,29 eur, vrátane poplatku za poistenie úveru vo výške 4,21 eur, keďže z príjmu akceptovaného bankou žalovanej zostávala suma vyššia ako suma životného minima na jednu dospelú osobu vo výške 198,09 eur.

1.8. Napokon, s poukazom na ustanovenia § 54a, § 100 ods. 1, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka súd uviedol, že je povinný z úradnej povinnosti prihliadať na oslabenie nároku veriteľa voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania. V prejednávanom prípade bola námietka premlčania vznesená aj žalovanou. Súd potom vyhodnotil, že začiatok premlčacej doby sa v prípade vyhlásenia úveru za predčasne splatný, tak ako tomu bolo aj v prejednávanom prípade, neviaže na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil, ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh. Následne súd prvej inštancie správne aplikoval a právne zohľadnil zákonné podmienky okamžitého zosplatnenia úveru najskôr po uplynutí troch mesiacov so zaplatením splátky, keď súčasne veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 aj § 565 Občianskeho zákonníka). Z listinných dôkazov predložených žalobcom mal okresný súd preukázať, že veriteľ platne predčasne zosplatnil úver pre omeškanie so zaplatením splátky splatnej dňa 26.06.2018 a nie splátky splatnej dňa 23.12.2017 tak, ako sa mylne domnieva žalovaná. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že zmluva o úvere bola zmenená v znení jej dodatku datovaného dňom 22.01.2018, kedy právny predchodca žalobcu vyhovel žiadosti žalovanej a povolil jej odklad splátok od 23.12.2017 do 23.05.2018, takže dátum prvej anuitnej splátky vo výške 81,87 eur po zmene bol stanovený na deň 23.06.2018. Bezprostredne po splatnosti tejto splátky žalovaná dňa 09.07.2018 opätovne žiadala právneho predchodcu žalobcu o ďalší odklad splátok, ktorá žiadosť žalovanej bola ale zamietnutá. V zmysle uvedeného tak v konkrétnej veci začala plynúť trojročná premlčacia doba dňom 23.06.2018 a skončila dňom 23.06.2021. Preto ak žalobca podal žalobu na súde dňa 17.05.2021, bola žaloba podaná pred uplynutím trojročnej premlčacej doby a uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru nebol v čase podania žaloby premlčaný.

1.9. Po tomto konštatovaní a vysporiadaní sa s námietkami a procesnou obranou žalovanej potom súd prvej inštancie zhrnul, že bolo preukázané, že žalovaná po vyhlásení predčasnej splatnosti dlžnú sumu čiastočne uhrádzala po 10,- eur, ktoré platby žalobca započítal prednostne na nesplatenú istinu úveru. Žalovaná žalobcovi na istine celkovo zaplatila 503,87 eur a súd preto výrokom I. rozsudku uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi uplatnenú dlžnú istinu vo výške 4.696,13 eur (5.200,- eur - 503,87 eur), spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy 4.696,13 eur a to počnúc dňom nasledujúcim po vzniku omeškania, teda dňom nasledujúcim po uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty 7 dní na plnenie od doručenia výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru, t. j. od 02.11.2018 až do zaplatenia.

1.10. O náhrade trov prvoinštančného konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré je mu žalovaná povinná zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich

výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a má za to, že tento rozsudok nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu. Rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces. Uvedené rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a vo veci nebol úplne zistený skutkový stav, nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s náležitosťami zmluvy, s nesprávnymi údajmi a žalovaná považuje úver za bezúročný a bezpoplatkový. Súd sa nesprávne vysporiadal s overením bonity klienta, námietkou premlčania a zosplatnením úveru. Interpretácia súdu je podľa názoru odvolateľky v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Odvolateľka poukázala na čl.47 Charty základných práv Európskej únie, v zmysle ktorého každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania skutkovými a právnymi zisteniami došiel k extrémnemu nesúladu a hodnotenie dôkazov nemá racionálny základ. Takýmto postupom súdu prvej inštancie došlo k ohrozeniu práv a právom chráneným záujmom žalovanej, pričom súd uprednostnil nároky žalobcu nehľadiac na zásady spravodlivosti.

2.1. Odvolateľka ďalej uviedla, že spotrebiteľskú úverovú zmluvu uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu dňa 23.01.2017. Výška úveru jej bola poskytnutá v sume 5200 eur, výška mesačnej splátky 82,29 eur, počet splátok 96 mesiacov, RPMN 11,70 %. Naďalej žalovaná zotrváva na námietke, že zmluva obsahuje nesprávne údaje a to celková suma, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť za poskytnutý úver, teda neobsahuje v zmysle § 9 ods.2 písm. g/ ZoSÚ základnú náležitosť.. Žalovaná dostala do dispozície nie sumu 5200 eur, ale len 5096 eur, t.j. sumu po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru 104 eur. Na podporu svojho tvrdenia žalovaná poukázala na rozhodnutie Súdneho dvoru EÚ C-377/14, ktorý vysvetľoval pojem celková výška úveru v smernici, ktorá sa transponovala do ZoSÚ. V zmysle tohto rozsudku sa celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Nesprávne uvedenie celkovej výšky úveru zo strany dodávateľa (veriteľa) je klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby tento údaj nebol uvedený. Ak teda právny predchodca žalobcu do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul poplatok za poskytnutie úveru, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje.

2.2. Odvolateľka ďalej v rámci odvolacej argumentácie uvádza, že ak právny predchodca žalobcu pri výpočte RPMN do celkovej výšky úveru zahrnul aj poplatok za jeho poskytnutie, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Má za to, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový, pričom je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 9 ods.2 ZoSÚ. Vzhľadom na skutočnosť, že v spotrebiteľskej zmluve bola nesprávne uvedená celková výška úveru, ako aj výška RPMN, je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

2.3. Ďalej má žalovaná za to, že žalobca neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta a v zmysle § 7 ods. 1, nakoľko podľa § 11 ods.2 ZoSÚ sa v prípade hrubého porušenia povinnosti úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru žalovanej zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov aj pre to, že neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods.2 písm. j/ ZoSÚ a to podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby. Taktiež zosplatnenie úveru považuje odvolateľka za neplatné. Nesúhlasí ani s právnym posúdením premlčania nároku žalobcu, s poukazom na ustanovenia § 101 a 103 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, má za to, že v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka je súd povinný prihliadnuť na premlčanie z úradnej povinnosti (ex offa) bez toho, aby sa žalovaný premlčania dovoľával. Nakoľko zo strany veriteľa došlo k vyhláseniu mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka), začala plynúť premlčacia doba odo dňa splatnosti nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka). Podľa § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka môže veriteľ právo na

vyhlásenie mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru pre nesplnenie niektorej splátky využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. V prejednávanej spore je potrebné za účelom správneho určenia počiatku plynutia premlčacej doby aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, nakoľko plnenie dlhu bolo dohodnuté v splátkach a veriteľ využil svoje právo dané mu v § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, čo odvolateľka nepovažuje za sporné. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žalovaná zastáva názor, že by malo ísť o prvú omeškanú splátku, ktorá nebola uhradená, resp. bola uhradená len čiastočne, čo je logicky dôsledok zásady upravenej v § 101 Občianskeho zákonníka spočívajúcej v tom, že relevantné je posúdenie toho, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát. Žalovaná nezaplatila prvú úhradu 23.12.2017 a teda od tohto momentu začala plynúť premlčacia doba. Žalobca podal žalobu na súde až dňa 17.05.2021, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na nové konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca sa v odvolaní žalovanej nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaná, ako odvolateľka, neuviedla v odvolaní žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, ani nežiadala doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, v spojení s ustanovením § 366 CSP).

6. Súd prvej inštancie posudzovaný právny vzťah správne právne kvalifikoval ako spotrebiteľský v zmysle ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne ako právny vzťah, na ktorý dopadá aj špeciálna právna úprava Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže ide o spotrebiteľský úver. Spotrebiteľský charakter a právne posúdenie vzťahu sporné nebolo, nenamietal ho a nespochybňoval ani žalobca. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) konštatuje, že odvolacie argumenty žalovanej boli koncipované vo viacerých smeroch. Predovšetkým, žalovaná aj v štádiu odvolacieho konania zotrvávala na svojom názore, prezentovanom v priebehu celého sporového konania, že poskytnutý úver vyplývajúci z posudzovanej zmluvy o úvere je bezúročný a bezpoplatkový, a to hneď z viacerých ňou namietaných dôvodov. Jednak z dôvodu absencie obligatórne požadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. g/ a i/ ZoSÚ, v dôsledku čoho vyplýva bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ a taktiež v dôsledku žalovanou tvrdeného nedodržania povinnosti veriteľa preveriť bonitu spotrebiteľa a posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, z čoho by vyplynul taktiež zákonom predpokladaný záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). S uvedenými námietkami žalovanej sa odvolací súd nepovažuje za nutné a potrebné osobitne v rámci vysporiadania sa s odvolacou argumentáciou zaoberať (hoci súd prvej inštancie sa nimi v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal) a to z dôvodu procesnej ekonomie a sledovaním zásady hospodárnosti konania, keďže akýkoľvek záver (či už konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, alebo uvádzanie argumentov na podporu správnosti záverov súdu prvej inštancie, ktorý sa nimi podrobne zaoberal a ich dôvodnosť nevzhladol) by nemal vplyv a právnu relevanciu na uplatnený nárok, keďže je nutné zdôrazniť, že žalobca si voči žalovanej v spore uplatnil výlučne len istinu (zvyšok nesplateného poskytnutého úveru) bez úrokov, bez poplatkov či iných nárokov vyplývajúcich eventuálne zo zmluvy o úvere. Konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti za predpokladu, ak úroky a poplatky ani predmetom konania neboli, by bolo procesne nadbytočné a právne irelevantné, takýto záver by nemal vplyv na predmet sporu ani výšku uplatneného nároku žalobcu.

7. Odvolací súd tak zameral pozornosť na odvolacie argumenty, týkajúce sa predmetu sporu, ktoré by mali právnu relevanciu. Odvolateľka namietala záver súdu prvej inštancie o platnosti a zákonnosti predčasného zosplatenia nároku pôvodným veriteľom (hoci bez konkrétnych odvolacích argumentov, len uviedla, že zosplatenie je neplatné) a záver súdu, že nárok žalobcu premlčaný nie je.

8. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na právnom závere, že po preskúmaní veci, (zohľadňujúc ustanovenia § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) možno mať za to, že došlo k platnému zosplateniu celého dlhu vyplývajúceho z posudzovanej zmluvy o úvere a konštatoval v bode 13. odôvodnenia rozsudku : „Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 16.10.2018 vyzval žalovanú k predčasnému splateniu úveru vrátane príslušenstva vo výške 5.197,95 eur v lehote do 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy, keďže žalovaná nesplácala úver riadne a včas, v dôsledku čoho sa dostala do omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu. Výzva bola žalovanej doručená dňa 25.10.2018, čo žalobca preukázal tiež fotokópiou doručenky. Žalovanou nerozporovanými informáciami, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, a to treťou upomienkou - pokus o zmier zo dňa 03.09.2018 vrátane poštového podacieho hárku, o odovzdaní zásielky na poštovú prepravu dňa 03.09.2019, žalobca preukázal, že vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu, predchádzalo upomínanie žalovanej na zaplatenie zmluvného záväzku po lehote splatnosti s upozornením pre žalovanú na možnosť banky vyhlásiť úver predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky, ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy.“ Následne potom súd prvej inštancie z tohto záveru aj vychádzal pri skúmaní premlčania nároku žalobcu a vychádzal z dikcie ustanovenia § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka a všeobecnú premlčaciu dobu posudzoval odo dňa splatnosti splátky splatnej 23.06.2018. V bode 35. odôvodnenia rozsudku konštatoval : „Z listinných dôkazov predložených žalobcom mal súd zároveň preukázané, že žalobca platne predčasne zosplatil úver pre omeškanie so zaplatením splátky splatnej dňa 26.06.2018 a nie splátky splatnej dňa 23.12.2017 tak, ako sa mylne domnieva žalovaná. V tejto súvislosti súd uvádza, že zmluva o úvere zo dňa 23.01.2017 bola zmenená v znení jej dodatku datovaného dňom 22.01.2018, kedy právny predchodca žalobcu vyhovel žiadosti žalovanej a povolil jej odklad splátok od 23.12.2017 do 23.05.2018, tak že dátum prvej anuitnej splátky vo výške 81,87 eur po zmene bol stanovený na deň 23.06.2018. Bezprostredne po splatnosti tejto splátky žalovaná dňa 09.07.2018 opätovne žiadala právneho predchodcu žalobcu o ďalší odklad splátok o 6 mesiacov, ktorá žiadosť žalovanej bola ale zamietnutá. V zmysle uvedeného tak v konkrétnej veci začala plynúť trojročná premlčacia doba dňom 23.06.2018 a skončila dňom 23.06.2021. Preto ak žalobca podal žalobu na súde dňa 17.05.2021, znamená to, že žaloba bola podaná pred uplynutím trojročnej premlčacej doby a uplatnený nárok žalobcu za zaplatenie nezaplatenej istiny úveru nebol v čase podania žaloby premlčaný.“ Práve tieto závery aj boli predmetom odvolacej argumentácie žalovanej. Predmetom odvolania tak bola námietka nesprávneho právneho posúdenia zosplatenia úveru súdom prvej inštancie a následne potom bolo predmetom odvolania aj nesprávne právne posúdenie premlčania nároku žalobcu. V nadväznosti na vyššie konštatované potom odvolací súd uvádza, že pokiaľ mal súd prvej inštancie skúmať premlčanie nároku veriteľa, musel sa prejudiciálne vysporiadať aj s otázkou platnosti predčasného zosplatenia pohľadávky pôvodného veriteľa práve s ohľadom na to, či aplikovať na počiatok plynutia premlčacej doby ustanovenie § 103 vety prvej OZ, alebo § 103 vety druhej OZ.

9. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

11. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

12. Podľa ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

13. Súd prvej inštancie správne vychádzal z premisy, že predmetom sporu je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a v nadväznosti na právny charakter vzťahu medzi pôvodným veriteľom a žalovanou, ako úverovou dlžníčkou, potom aj posudzoval splnenie podmienok predčasného zosplatnenia pohľadávky. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Tieto hmotnoprávne podmienky pre platné a zákonné zosplatnenie pohľadávky musia byť splnené kumulatívne. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ pred zosplatnením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Podľa § 53 ods. 9 OZ právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 OZ vo všeobecnosti ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 OZ predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 OZ môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Lehota na doručenie upozornenia spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva zosplatnenia celej pohľadávky, nemusí bez ďalšieho začať plynúť až po tom, ako je dlžník v omeškaní so splátkou 3 mesiace. Podľa § 53 ods. 9 OZ nie je upravená lehota, v ktorej musí veriteľ žiadať právo na predčasné zosplatnenie úveru najneskôr, táto je upravená v § 565 OZ, podľa ktorého toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a súčasne spotrebiteľ musí byť v omeškaní so zaplatením splátky 3 mesiace, pričom postačuje, aby bol v omeškaní hoc len s jednou splátkou. Veriteľ je tak časovo limitovaný využitím práva na zosplatnenie. Zo splatnosti tejto splátky, ktorá nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatnenie uplatniť, inak jeho právo zaniká.

14. Z obsahu spisu (č. I. 41- 44 spisu) vyplýva, že konštatovania súdu prvej inštancie obsiahnuté v bode 13. odôvodnenia rozsudku a jeho právny záver, že boli splnené zákonom predpokladané podmienky pre predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru pôvodným veriteľom, ktorým bola VÚB banka, a. s. so sídlom Bratislave, boli správne. Bola listinne doložená výzva pôvodného veriteľa datovaná dňa 03. 09. 2018 adresovaná dlžníčke a označená ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“, z ktorej obsahu vyplýva, že napriek predchádzajúcim upomienkam dlžníčka neuhradila záväzky vyplývajúce zo zmluvy o úvere, pričom v predmetnej výzve veriteľa je presne špecifikovaná dlžná pohľadávka a čo je zásadné, v tejto výzve je výslovne obsiahnutá požiadavka na okamžité zaplatenie dlžnej sumy s upozornením, že v opačnom prípade bude veriteľ oprávnený požadovať vrátenie celého poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Žalobca taktiež predložil v rámci dokazovania poštový podací hárok zo dňa 03. 09. 2018, ktorým bola predmetná výzva doručovaná adresátke - žalovanej ako dlžníčke. Následne potom bolo písomne preukázané aj oznámenie o predčasnom zosplatnení úveru s príslušenstvom a to výzvou banky zo dňa 16. 10. 2018, v ktorej dlžníčku pôvodný veriteľ upovedomil o tom, že ku dňu 16. 10. 2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva a oznámil jej aj výšku zostatku nezaplateného úveru s príslušenstvom. V predmetnom upovedomení o predčasnom zosplatnení veriteľ poskytol dlžníčke ešte dodatočnú lehotu na zaplatenie predčasne zosplatneného zostatku úveru v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Žalobca taktiež preukázal doručenie predmetného upovedomenia o predčasnom zosplatnení úveru žalovanej a to dňom 25. 10. 2018 (č.l. 44 p.v. spisu). Z konštatovaného je zrejmé, že boli splnené zákonné podmienky a predpoklady platného a zákonného zosplatnenia zvyšnej časti úveru, nakoľko z prehľadu plnenia dlžníčky (č.l. 40 a 40 p.v. spisu) vyplýva, že posledné riadne plnenie na predmetný úver poskytla dlžníčka veriteľovi splátkou zo dňa 23. 11. 2017 a dostala sa do omeškania s nasledujúcou splátkou splatnou od 23. 12. 2017. Od tohto dátumu bola žalovaná ako dlžníčka už v omeškaní a pokiaľ aj plnila v určitých obdobiach na predmetný úver, tieto plnenia boli len čiastočné a nedosahovali ani len výšku dohodnutých mesačných anuitných splátok. Zásadné pritom je, že žalobca listinne preukázal, že po tom, ako prestala dlžníčka riadne a včas splácať predmetný úver (posledná riadna splátka bola dňa 23. 11. 2017), následne požiadala dlžníčka veriteľa o možnosť odkladu splátok. Žalobca predložil ako listinný dôkaz žiadosť o zmenu zmluvných podmienok, ktorej pôvodný veriteľ vyhovel a povolil dlžníčke

odklad splácania predmetného úveru od 23. 12. 2017 do 23. 5. 2018 (č.l. 28 a č.l. 30 spisu). Následne tak po uplynutí doby povoleného odkladu splátok vyplynula dlžníčke obnovená povinnosť platiť ďalšiu nasledujúcu splátku a to splatnú dňom 23. 06. 2018, ktorú však už nezaplatila (a ani všetky ďalšie nasledujúce). Dlžníčka sa tak dostala do omeškania so splatnosťou splátky splatnou 23. 06. 2018 a uvedené má potom vplyv aj z hľadiska konštatovania platnosti zosplatnenia. Pokiaľ tak veriteľ vyzval dlžníčku na zaplatenie omeškaných splátok výzvou datovanou dňa 03. 09. 2018, jednoznačne bola dlžníčka v omeškaní trvajúcim viac ako 3 mesiace, bola veriteľom riadne upozornená na možnosť predčasného zosplatnenia celého úveru a pokiaľ veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť ku dňu 16. 10. 2018, urobil tak v lehote nie kratšej ako 15 dní po upozornení spotrebiteľa na využitie tohto práva.

15. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na zásadu kontradiktórnosti sporového súdneho konania s poukazom na dôkaznú povinnosť vyplývajúcu stranám sporového konania z čl. 8 CSP v spojení s § 153 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Je tak možné skonštatovať, že žalobca si splnil v konaní dôkaznú povinnosť a povinnosť preukázania svojich skutkových a právnych tvrdení a predložil relevantné listinné dôkazy. Bolo potom na protistrane - teda žalovanej, aby produkovala relevantné prostriedky procesnej obrany voči žalobcom produkovaným prostriedkom procesného útoku za účelom ich vyvrátenia, resp. spochybnenia. Pokiaľ žalovaná v spore neprodukovala žiadne prostriedky procesnej obrany, ktorými by hodnoverne spochybnila a vyvrátila listinné dôkazy žalobcu, je nutné vychádzať z obsahu týchto listinných dôkazov žalobcu, pretože žiadny dôkaz vyvracajúci hodnovernosť dôkazu predloženého žalobcom žalovaná v spore neprodukovala. Možno potom konštatovať, že k predčasnemu zosplatneniu dlhu žalovanej došlo v súlade s podmienkami uvedenými v ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

16. V nadväznosti na uvedený právny záver, potom trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci zosplatnený dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky (§ 103 vety druhej OZ). V tomto však je potrebné zdôrazniť, že citované zákonné ustanovenia § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ upravujú len zákonné podmienky pre konštatovanie platného a účinného predčasného zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky a samo osebe nemajú vplyv na počiatok plynutia premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka. Nedochoádza teda k „posunu“ počiatku plynutia premlčacej doby až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, s prihladením a zohľadnením aj uplynutia 15 dní od upozornenia spotrebiteľa na úmysel veriteľa jeho dlh zosplatiť pre nezaplatenie splátky.

17. Pokiaľ má odvolací súd dostatočný podklad pre konštatovanie, že došlo k platnému predčasnemu zosplatneniu celého dlhu a z listinných dôkazov predložených žalobcom je zrejmé, že pôvodný veriteľ si vyvodil právo zosplatiť celý dlh pre nezaplatenie splátky splatnej 23.06.2018 (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ, takže až po uplynutí 3 mesiacov omeškania s touto splátkou, keďže predčasná splatnosť bola vyhlásená ku dňu 16.10.2018), je nutné posudzovať počiatok premlčania celého dlhu odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, ktorá vyvolala predčasnú splatnosť, v súlade s ustanovením § 103 vety druhej OZ. Premlčanie celého dlhu sa posudzuje odo dňa splatnosti rozhodnej splátky, teda odo dňa 23. 06. 2018 a uplynula by dňom 23. 06. 2021. Pokiaľ bola žaloba podaná na Okresnom súde Banská Bystrica, ako príslušnom súde pre rozkazné konanie dňa 17. 05. 2021 (č.l. 50 spisu), bola žaloba podaná včas a správne súd prvej inštancie konštatoval nedôvodnosť námietky premlčania vznesenej žalovanou. Odvolací súd pre úplnosť - reagujúc na konkrétny odvolací dôvod - konštatuje, že nemožno priznať relevanciu názoru žalovanej, že by sa počiatok premlčania celého nároku žalobcu mal posudzovať odo dňa 23. 12. 2017, kedy prestala ako dlžníčka riadne a včas splácať úver. Pokiaľ bola veriteľom dlžníkovi poskytnutá úľava od splatnosti splátok a veriteľ vyšiel dlžníčke v ústrety a vyhovel jej záujmom a žiadosti o povolenie odkladu splátok (odklad splátok veriteľ povolil žalovanej od 23. 12. 2017 do 23. 05. 2018), nemôže logicky splátka, ktorej splatnosť bola odložená a aj následné „spočívajúce“ splátky počas obdobia tzv. „splátkových úľav“, kedy bola legitímne dlžníčka zbavená povinnosti dočasne platiť splátky na úver, založiť počiatok plynutia premlčacej doby pre neplatenie „odloženej“ splátky.

18. Odvolací súd preto, s poukazom na vyššie uvedené dôvody, rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom meritórnym výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil. V nadväznosti na správnosť meritórneho výroku I je potom vecne správny aj závislý výrok II. o trovách konania. Pokiaľ súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v spore s poukazom na § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti procesne plne neúspešnej

žalovanej, je rozsudok aj v tomto výroku vecne správny a je potom nutné potvrdiť aj závislý výrok II. o trovách prvoinštančného konania.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko mu celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli (v odvolacom konaní bol nečinný).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).